

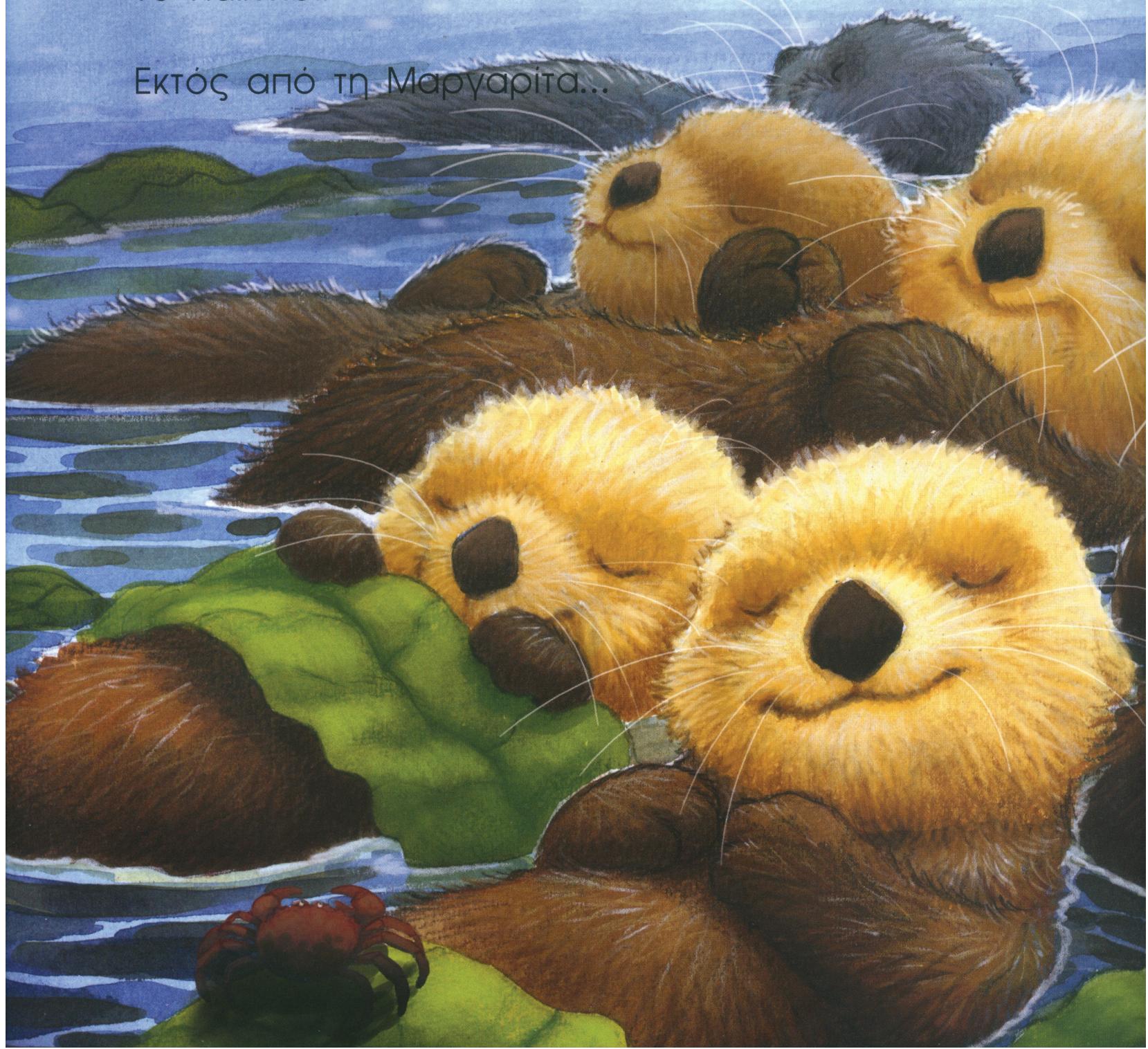
Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη

Ο δικός μου Θησαυρός

Η Μαργαρίτα, η μικρή δαλάσσια βίδρα, όταν
έπεφτε για ύπνο κάθε βράδυ, έπιανε το χέρι της
μαμάς και του μπαμπά. Χέρι χέρι πιάνονταν και
τα περισσότερα αδέλφια της για να κοιμηδούν.
Το πρωί που ξυπνούσαν τα άφηναν και έπιαναν
το παιχνίδι.

Εκτός από τη Μαργαρίτα...

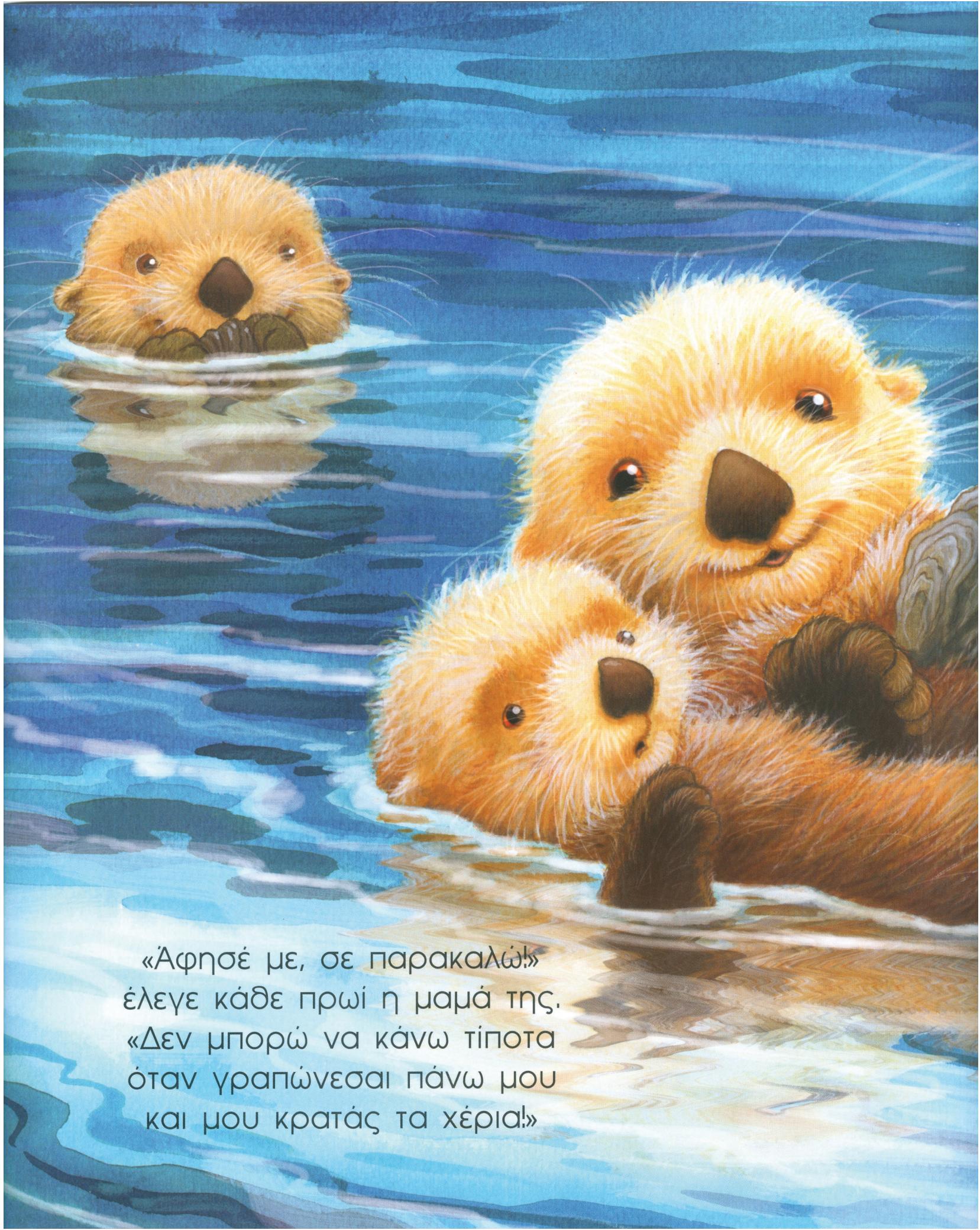

Εκείνη επέμενε να κρατάει
από το χέρι τη μαμά της
και να μένει
όλη μέρα κολλημένη πάνω της
σαν στρείδι!

Η Μαργαρίτα φοβόταν το κολύμγ
και τις βουτιές.

Πιο πολύ απ' όλα, όμως,
φοβόταν μη μείνει μόνη και χαδε

«Άφησέ με, σε παρακαλώ»
έλεγε κάδε πρωί η μαμά της.
«Δεν μπορώ να κάνω τίποτα
όταν γραπώνεσαι πάνω μου
και μου κρατάς τα χέρια!»

Η Μαργαρίτα, στη σκέψη πως δα
αποχωριζόταν τη μαμά της, τρόμαζε.

Αν την παράσερνε η δάλασσα;

«Έλα, γλυκιά μου, μπορείς να κολυμπήσεις μόνη σου!»
της έδωσε δάρρος η μητέρα της εκείνο το πρωί.
Η Μαργαρίτα όμως κούνησε πάλι το κεφάλι.

